

Mi újság?

A Magyar Szentek Temploma havi tájékoztató lapja – 2020. május

Kiadja a Magyar Szentek Plébánia. Megjelenik minden hónap első vasárnapján.
Ingyenes kiadvány.

Anyák napja és pünkösöd között

Csiksomlyói Mária, könyörögj érettünk!

Szent Péter duzzogva az Isten elé állt, és így szólt:

- Uram, visszaadom a Mennysors ország kulcsait.

Jézus kérdően nézett rá, s Péter elpanaszolta, mi bántja:

- Mindenkit, akit én elutasítok, anyád a hátsó ajtón beenged.

Eddig a vice.

S én elképzelem, amint az Úr békítőleg Péter vállára teszi a kezét, és azt mondja:

- Látod, az anyák már csak ilyenek, és az enyém meg kivált-képpen.

Évszázadok óta tapasztalhatjuk, hogy Mária, a Napba Öltözött Asszony, a Kígyót Tipró segítségül hívása nem eredménytelen. Többször tanújelét adta annak, hogy figyelemmel kíséri sorsunkat, meghallgatja kéréseinket, és vigyáz ránk, mint az édesanyánk.

A múlt hónapban hírül adtuk, hogy Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén Fatimában néhány püspök - köztük a miénk, Erdő Péter is - ismét Mária oltalmába ajánlotta országát. A mi nemzetünk életében ez nem először mondható el, hiszen Szent István óta sokszor fohászkodtunk közösen Máriához. Legnagyobb búcsújáró helyünk, Csiksomlyó már a XVI. században fogadta a zarándokokat, és az évszázadok során sok csodás esemény, imameghallgatás történt. Mára a nemzeti összetartozást jelképező kultikus helyé vált, ahova több százezer zarándok érkezik évről-évre. A mi templomunk közössége is elzarándokolt tavaly a kegyhelyre, mikor Ferenc pápa is ott járt.

Csiksomlyó alapvetően a Segítő Máriával való találkozás helye, a pünkösdi búcsú pedig ennek alkalma, lehetősége. Mélységes hittel és bizalommal szívükben, Máriát dicsőítő énekkel és körmenettel érkeznek a hívők pünkösöd szombatján déltájt a nagymisére. A gyergyóalfalusi keresztalja megy a menet elején, amelyhez újabb és újabb városokból és falvakból érkező keresztaljak csatlakoznak, végül a több kilométer hosszúságot is eléri a menet, melyet a csángók zárnak.

Itt vannak Gyergyó, Felcsík, Alcsík, Udvarhelyszék, Kászon, Háromszék, a Maros- és Nyárad-mente népviseletbe öltözött székelyei, ők 8-10 órát gyalogoltak, hogy megérkezzenek. A más vidékeken vagy nagyvárosokban élő magyarokat 2007 óta össznemzeti zarándokvonat szállítja a búcsújáróhely közelébe, ők aztán szintén gyalogosan közelítik meg a szentmise helyszínét.

A gyönyörű környezetben a közösség erejét megtapasztalva könnyebb a szívünket felemelni, és kéréseinket Máriához, a Közbenjáróhoz megfogalmazni.

„Kit segít meg a Szűzanya? Mi kell ahhoz, hogy kérésünket teljesítse a somlyói Mária? - Fenntartás nélküli erős hit Istenben, hogy a Boldogságos Szűz Mária közbenjárására meg tudja hallgatni, és teljesíteni tudja kéréseinket. Ha mégsem? Az, az Isten nagy titka, kivel tesz csodát, vagy kinek nem teljesíti kérését. Csak az örökkévalóságban ismerjük meg, értjük meg a maga teljességében. Minden imánknek Istenhez, a boldogságos Szűz Mária által előterjesztett kérésünknek az legyen a záradéka, amit Jézus a getszemáni kertben intézett mennyei Atyjához: „Atyám...legyen a Te akaratod szerint.” (Mt. 26,42.) (Ferencs honlap)

Idén elmarad a zarándoklat, de minden zavaró körülményt félretéve, az utazás fáradalmait és költségeit megtakarítva, online csendes magányunkban a templomunkban kitett csiksomlyói Mária-szobor és az oltári szentség előtt nap mint nap szívünket felemelve bizalommal megfogalmazhatjuk kérésünket, hogy a minket fenyegető és korlátozó járvány mielőbb megszűnjék, és mindenki felismerje személyes életének tanulságait, mert az Istent szeretőknek minden a javukra válik.

Karanténos anyák napja

2020. 04. 26. vasárnap kaptam a felkérést Zoli atyától: „közeleg anyák napja... most, hogy karantén...milyen érzések...egy oldal...őszintén”. Hogy máshogy? Én még most is őszinte ember vagyok, ha kell ordítok, toporzékolok. Kavarognak a gondolataim: egy oldal, az sok...sok kép, kevés szöveg vagy kezdem Ádám--Évától, de az meg nem karanténos...karantén...hat hét... Hat hét? Pont, mint a gyermekágy - a szülés után, amikor is a babával együtt megszületik az ANYA -, és mennyi hasonlóság van a kettő életese-mény között:

- Az összeszokás időszaka.
- Igény szerinti táplálás.
- Nem ritka, hogy egyik percről a másikra változnak az érzelmeink, gyakori a hangulatingadozás, hangulatváltozás: nevetés – sírás, egymásnak teljesen ellentmondó érzések.

- A tökéletes anya mítosz és a tökéletes baba/gyermekké (fegyelmezt, békés, alkalmazkodó) összeomlik, ami lelkifájdalmat okoz - mázli, hogy vannak ezek a könyvek: „Az elég jó szülő” vagy a „Hogyan ne legyünk tökéletes anyák?”.

- Az új kis jövevény nagyfokú rugalmasságot kíván a szülőktől, ahogy a jelenlegi helyzet is felrúg egy pár korábbi elvet, pl. előtte: ne kockuljon annyit a gyerek; most: amíg kockul, addig nyugi van.

- A testben lezajló kellemetlen tünetek ellenére, eleinte mégis egy gyönyörű időszak, mikor a gyermek nem beszél (vissza). És mekkorát nevettem azon, mikor mondták, hogy azért olyan aranyosak a kisbabák, hogy megszeressük annyira, hogy kamaszkorukban ne csapjuk agyon őket. És most itt vagyunk összezárva... A családi élet gyökeresen megváltozott, hatalmas változás az eddigi életmódban: nincs iskola, különóra, edzés...illetve van, csak épp itthon. Ami viszont valóban nincs, az a megszokott, jól bevált pedagógus. Az első karantén hetek után azon is nevettem, hogy „Ha sokáig lesznek bezárva az iskolák, a szülők hamarabb megtalálják a vírus ellen-szerét, mint a tudósok”. Aztán kiderült, hogy ez sem vicces! Mert adott a mindennapi tananyag, amiről visszajelzést kell adni. És bár a gyermek kifejezetten okos, de itthon miért pont tanulni akarjon? Pont nem akar. Amit az iskolában simán megcsinál délelőtt, az itthon egész napos (kérés, könyörgés, fenyegetődzés, idegeskedés) munka. Nagyon fárasztó, de remek alkalom a türelem edződéséhez (én magam folyamatában edződöm). Mert az összefüggés és az alá-fölé rendelt/elvárt plusz szerepek igen nagy stresszt okoznak (lásd.: Zimbardo). És mázli, hogy az érzelmi kötődés nem ebben a hat hétben, hanem az elsőben alakult ki!

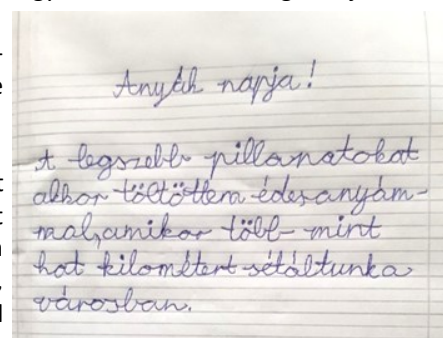
Ám nem lehetnék anyuka apuka nélkül. Essen róla is pár szó, mert megérdemli! Sokat segít, az elmúlt hetekben rendszeresen hódol régi hobbijának: süt-főz. Természetesen, jó feleséghez híven, nem gátolom, sőt támogatom, hogy kibontakoztassa magát! Éljen! Köszönöm!

Volt kettő olyan hetem, hogy senkivel nem kerestem a kapcsolatot, csupán az engem meg-keresőknek válaszoltam, de egyébként sokat beszélgetek édesanyákkal. Megkönnyebbülve hallom, hogy ugyanezek a problémák állnak fent máshol is.

Most Titeket bíztatlak, drága Édesanyák! Volt szerencsém tavaly nyáron egy hetet tölteni többtőtk gyermekével Bodonyban. Higgyétek el, egyik sem ördögtől való, még ha most esetleg úgy is tűnne! Mindenik gyermeknek (is) a lelkében dal van, egy csoda! És hadd osszam meg azt a jó tanácsot, amit bár nem én kaptam, de itt hallottam a Magyar Szentek Plébánián, és jómagam is próbálom szem előtt tartani: elmúlik! Isten éltesen Bennünket családjainkkal együtt!

Kívánok Mindannyitoknak ilyes karanténos házi feladatot:

Hámoriné Zahorán Melinda

Anyák napi gondolatok

(Egy megöregedett gyerek sóhaja)

ÉDESANYA! Ez az egyik legszebb, sőt talán a „legszebb”, a legtöbb érzellemmel, szeretettel telt, lelket felzsongító, szívet melegítő szó.

ÉDESANYA! Az édesanya, aki teste melegével, saját vérével, a szeretet energiájával életet adott nekünk, táplált, gondozott, ápolt, óvott, becézett, aggódott, vigyázott, s folyamatosan vigyáz ránk. Úgy sugározza életét, mint az éltető Nap, amely virradattól kezdve fényt és meleget ad. Ha gyarlóságunk miatt - az idő távlatában, – a mindennapok küzdelmének fárasztó ködös homálya, a megszokottság feledékenységé, a múltfeledés gyarlóságszele felhőkkel takarja előlünk, akkor is, a ködös homály és a felhők takarásában is mindig velünk van, s ott is marad aggódó, szeretettől sugárzó ereje. S ha egykori fénye és sugárzása a naplemente idején gyengül, fehér hajú alkonyatba hajlik, Ő még akkor is velünk van. A naplemente után is velünk marad, bár szemünkkel már nem látjuk, testi érzékeinkkel már nem érzékeljük, de tudjuk, érezzük - mert tudnunk és éreznünk kell - hogy a „másik oldalon”, egy más, szebb világban is ott van velünk az életet adó Nap, Ő, az

ÉDESANYA. Vigyázz ránk, gyermekeire!

Vigyázzunk rá mi is, óvjuk és szeressük „itt is és ott is!”

Csatádi Iván

Nem Elmarad, Később LESZ!!!

Kaptunk még egy évet ajándékba! Hálások vagyunk érte!

Hálások vagyunk, hogy ha eddig elengedtük a fülünk mellett, hogy Budapesten lesz a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, akkor most figyelhetünk rá, újra figyelemmel tudjuk kísérni a felkészülést. Hálások vagyunk, hogy ha eddig nem igazán álltunk közel az Oltáriszentség megkülönböztetett tiszteletéhez, akkor most új lendületet vehetünk, és megpróbáljuk jobban megérteni ezt a titkot.

Hálások vagyunk, hogy ha eddig elmulasztottuk, hogy részt vegyünk olykor-olykor egy szentségimádáson (akár egyénileg is), akkor most újra megtaláljuk a módját, hogy az előttünk álló másfél évben rendszeresen találkozzunk a misén kívül is az Oltáriszentséggel. (Hetente? Kéthetente? Havonta? Kéthavonta? – Bizonyára mindenki megtalálja a számára megfelelő gyakoriságot. Zoli atya segítségével erre módunk nyílik az online világban is: minden nap délután 5 órakor a plébániai Facebook csoportban.)

Hálások vagyunk azért, hogy egy új út, egy új távlat, egy új esély nyílt meg előttünk. Hálások vagyunk azért a felismerésért, hogy minden hiányunk, minden kiszolgáltatottságunk, minden sóvárgásunk egy nagyobb, teljesebb ajándékot előz meg. Hálások vagyunk, hogy kaptunk még időt felkészülni az ünnepre, és megérteni, hogy minden forrásunk Belőle fakad.

Gere Dömötör

GRAHAM GREENE: Célzás egy magyarázatra (1950)

Manapság – a világbékének ebben a furcsa változatában nem valami könnyű vállalkozás egy december végi hosszú utazás. Útitársam meg én már annak is örülhettünk, hogy a fülkében mindössze ketten voltunk. Igaz, hogy a fűtőtest nem működött, a lámpák viszont az egymást sűrűn követő alagutakban minduntalan elaludtak, de egyébként is sokkal homályosabban világítottak, semhogy szemrontás nélkül olvashattunk volna. Még csak étkezőkocsi sem volt, hogy az ember legalább egy kicsit mozoghatott volna.

Az egyik állomás büféjében vásároltunk egy-egy száraz sonkás zsemlyét s miközben azon rágódtunk, összeismertedtünk. Addig a kocsi két, egymástól legtávolabb eső sarkába húzódva gubbasztottunk, állig felgombolt kabátban s mélyen hajolva alig kibetűzhető olvasmányunkra. Mikor a zsemlye maradványait az ülés alá löktem, találkozott a pillantásunk, és ő becsukta könyvét.

Mire az út felét megtettük, rengeteg közös beszéd tárgyunk akadt. A szendvicsekkel és az időjárással kezdtük, aztán áttértünk a politikára, és a kormányon, a világhelyzeten és az atombombán keresztül, kikerülhetetlen szükségszerűséggel eljutottunk Istenhez. De azért nem kiabáltunk és nem is vesztünk össze. Útitársam most szemben ült velem, kissé előre hajolva, úgyhogy térdünk csaknem összeért. Lényéből olyan nyugalom áradt, hogy lehetetlen lett volna összeveszni vele, bármennyire különbözött is a gondolkodásunk. Pedig hát az alaposan különbözött.

Hamarosan megállapítottam, hogy katolikus emberrel van dolgom. Olyan valakivel, aki hisz egy mindenható és mindentudó Istenségben, míg én olyasmi vagyok, amit talán leginkább az „agnosztikus” szóval lehetne kifejezni. Van bennem valami intuíció Isten létezéséről (igaz, hogy ebben nem nagyon bízom, minthogy valószínűleg gyermekkori élményekből és szükségletekből született) és olykor az eseményeknek különös, sorsszerű alakulása, melyek úgy keresztezik az ember útját, mint az őserdőben a leopárdoknak állított csapdák, olyan ámulatot kelt bennem, amely a hithez hasonló, de értelmem fellázad egy olyan Istennek pusztá gondolatára, aki a szabad akarat minden szörnyűségének kiszolgáltatja teremtményeit. Azon vettem észre magam, hogy ezeket a gondolatokat fejtegetem útitársamnak, aki csendesen és tisztelettel hallgat. Nem próbált félbeszakítani, és semmi sem látszott rajta abból a türelmetlenségből, vagy szellemi fölényességből, amelyre katolikusoknál mindig el lehet készülni az ember. Az egyik kis állomás lámpái megvilágították arcát, melyet eddig a szakaszban pislákoló egyetlen körte homályban hagyott, és ekkor hirtelen megláttam rajta valamit – mit is? Oly erős volt ez a hatás, hogy elhallgattam.

Ámulva szóltam magamban: Ez az ember boldog – maradéktalanul boldog. – Útitársamra néztem, de arca már ismét elmerült a félhomályban. Tétován szóltam:

-Ha meggondolja az ember, hogy Isten – ha ugyan van Isten – mi mindent megenged. Most nem éppen csak a testi szenvedésre gondolok: hanem általában: a Rosszra. Teszem, ártatlan gyermekek megrontására..

Az emberi belátás annyira korlátozott! – mondta útitársam, és én bosszankodtam ezen az elcsépett szólásformán. Mintha megérezte volna csalódottságomat (lehet, hogy gondolataink is oly szorosan fonódtak össze, mint ahogy mi magunk összebújtunk a hideg kocsiban), mert így folytatta: – Persze, az ilyesmire nincs felelet. Olykor elfog az ember valami jeladást vagy célzást – itt a vonat megint alagútba robogott, és a lámpák kialudtak. Ez hosszabb volt minden eddiginél, és a szerelvény zakatolva rohant rajta keresztül, miközben mintha a hideg a sötétséggel együtt áthatóbbá vált volna, jeges ködként borított el bennünket. (Lehet, hogy ha az embernek valamelyik érzéke kialszik – itt a látásé –, a többi egyszerre élesebben kezd működni.) Mikor kiértünk a szürke éjszakába, és a villany újra fölgyulladt, láttam, hogy útitársam hátradőlt az ülésen.

Kérdőn ismételtam meg utolsó szavát: – Célzást?

– Ő, így szárazon elmondva, vagy akár lenyomtatva, nem sokat mond az ilyesmi – mondta összeborzongva köpenyében. – És általában nem mond semmit más embernek, azon az egyen kívül, akinek szól. Tudományosan persze nem bizonyít semmit, ha úgy vesszük, voltaképpen egyáltalán nem bizonyít semmit. Olyan esetek ezek, amelyek valahogyan egészen másképp sülnek el, mint ahogy szándékolták őket –, már tudniillik az emberek, akik cselekvőleg vettek részt bennük. Vagy az a valami, ami az emberi résztvevők mögött áll.

– Valami?

– Ez a szó: Sátán, túlságosan elemberiesíti a dolgot. – Önkéntelenül előrehajoltam, most már kíváncsi voltam, mit fog még mondani. Nekem – Isten látja lelkemet – igazán nincsenek előítéleteim.

– Az emberi nyelv olyan nehézkes – folytatta –, de én néha szinte részvétet érzek iránta. Olyan pihenés nélkül keresi a megfelelő fegyvert ellenségével szemben, s mikor használni próbálja, a fegyver mindig a saját szívébe törik bele. Néha úgy tetszik, hogy egészen tehetetlen. Az imént gyermekek megrontásáról volt szó. Erről egy régi történet jut eszembe gyermekkoromból. Ön az első ember – kivéve egyetlenegy – akinek eszembe jut elmondani. Talán éppen azért, mert teljesen idegen. Nem nagyon hosszú történet és bizonyos értelemben sokatmondó.

– Mondja el – kértem.

– Ne várjon valami rendkívülit. De számomra, úgy érzem, jeladás volt. Igen, az a bizonyos célzás.

Lassan kezdett el beszélni. Arcát a kocsi ablaka felé fordította, noha az odakint elszáguldo sötétségben aligha láthatott egyebet egy-egy időnkint elsuhanó jelzőlámpánál, egy-egy kivilágított ablaknál, vagy egy kis vidéki állomásnál, melyet robogva löktünk vissza a sötétségbe. Aztán lassan, szavait gondosan válogatva, elkezdte:

– Gyermekkoromban megtanítottak ministrálni. Kicsi templomunk volt, mert a helységben, ahol laktunk, kevés volt a katolikus. Apró kelet-angliai mezőváros volt, sík, meszes földek és árkok – rengeteg árok vette körül. Nem hiszem, hogy ötvenen is lettünk volna katolikusok, és valamilyen okból valami hagyományos ellenszenv vett körül bennünket. Lehet, hogy ennek az eredete visszanyúlt egészen a XVI. századig, amikor egy protestáns vértanút égettek itt meg máglyán. A kivégzés helyét emléktábla örökölte meg a piactéren, itt, ahol csütörtökönként a mészárosok bódéi álltak. Én csak homályosan éreztem a felém áramló rosszindulatot noha például tudtam, hogy iskolai csúfnevem – pápista Miska – valahogyan a vallásommal függ össze És arról is hallottam, hogy apámat a városba költözésünk idején kis híján kizárták a Polgári Klubból.

– Minden vasárnap fel kellett vennem a karinget és ministrálnom. Gyűöltem ezt – általában mindenfajta „maskarát” gyűöltem; sosem tudtam szabadulni a félelemtől, hogy valamit eltévesztek, Valamit rosszul csinállok és nevetségessé teszem magam. A mi istentiszteletünk ideje nem esett össze az anglikánokéval és mikor kicsi, de korántsem válogatott csapatunk kitódult a csúf kis kápolnából, úgy tetszett, a város egész lakossága útban van a rendes templom felé – én legalább mindig úgy gondoltam rá mint „a rendes” templomra. Mindannyiszor el kellett vonulnunk közönyös, gögös, gúnnyal telt pillantásaik előtt. Tudja, milyen komolyan veszik olykor az ilyen kisvárosokban a vallást, ha mindjárt pusztán társadalmi szempontból is.

– Különösen egy ember volt ott: a városban lévő két pék közül az, akit családom nem pártfogolt. Azt hiszem, a katolikusok közül senki nem vásárolt nála, mert azt beszélték róla, hogy szabadgondolkodó. Elég furcsa megállapítás egy olyan emberről, akinél, szegénynél, nemigen lehetett valakinek kevésbé szabad a gondolkodása. Teljesen be volt zárva saját gyűlöletébe – minket gyűölt. Rendkívül csúf ember volt: egyik szeme üvegből, feje olyan formájú, akár egy nagy répa és olyan kopasz is. Nőtlen volt. Úgy látszott, a pékségen és a gyűlöletén kívül semmi nem érdekli. Ámbár most, hogy öregebb lettem, egyéniségének más oldalait is kezdtem már látni: lehet, hogy volt benne valami mélységesen titkolt szeretet is. Néha egy-egy mezei sétán váratlanul találkoztunk vele: különösen, ha az ember egyedül járt, és vasárnap volt. Mintha hirtelen valamelyik árokból bukkant volna fel: a ruháját eléktelenítő mészfoltok a munkaruháját borító lisztporra emlékeztettek. Botjával csapkodta a gallyakat és ha a rendesnél is rosszabb hangulatban volt, furcsa, összefüggéstelen szavakat kiabált az ember után. Mintha valami ismeretlen nyelven beszélt volna. Ma persze már tudom, mit jelentettek azok a szavak. Egyszer a rendőrség is járt nála, valami miatt, amiről egy fiú fecsegett s amit – állítólag – egy ilyen alkalommal látott. De aztán nem lett a dologból semmi, legföljebb a gyűlölet kerítette még jobban hatalmába. Blackernek hívták; és én borzadtam tőle.

– Azt hiszem, apámat a többiekénél is jobban gyűlölte – nem tudom, miért. Apám a Midland Bank Igazgatója volt, és lehetséges, hogy a péknek valamikor sikertelen üzleti kapcsolatai voltak a bankkal. Apám rendkívül óvatos ember volt, egész életében szenvedett a pénzügyekben való aggályoskodása miatt – akár a sajátjáról volt szó, akár a máséról. Ha ma próbálom Blackert emlékezetembe idézni, mindig úgy látom, amint egy magas, ablak nélküli falak között elkeskenyedő szűk úton közeledik: az út végén apró, tízesztendőös fiúcska áll: én. Nem tudom, csak szimbolikus kép-e ez, vagy pedig valamelyik ta-

lálkozásunk emléke. Ezek a találkozások valahogy egyre sűrűbben ismétlődtek. Az imént a gyermekek megrontásáról beszéltünk. Ez a szegény ember állandóan arra készült, hogy bosszút álljon mindazon, amit gyűlölt; az apámon, a katolikusokon, az Istenen, akiben az emberek oly csökönyösen hittek. Bosszút álljon: azzal, hogy engem megront. Borzalmas és agyafúrt tervet eszelt ki.

– Emlékszem az első barátságos szóra, amelyet tőle hallottam. Olyan gyorsan mentem el a boltja előtt, ahogyan csak tudtam, mikor meghallottam a hangját, amint tettetett alázattal, utánam szólt; mintha csak az inasom lett volna: – Dávid úrfi! – kiáltotta – Dávid úrfi! – és én elszaladtam. Mikor legközelebb arra mentem, kint állt az ajtóban, bizonyára látta, hogy jövök, kezében fonott kalácsot tartott: mi Chelseabunsnak hívtuk az ilyet. Nem akartam elfogadni, de nem tágitott, és mikor ezután hívott, hogy menjek be hozzá a bolt mögötti szobájába, mert valami érdekeset akar mutatni, már nem lehettem hozzá udvariatlan.

– Egy kis villamos vonat volt ott – akkoriban meglehetősen ritka jószág – és Blacker ragaszkodott hozzá, hogy megtanítsa a kezelésére. Meg kellett csavarnom valamennyi kapcsolót, megindítottam, aztán megállítottam a gépet. Azt mondta, ezentúl akár mikor bejöhetek hozzá játszogatni. De ezt a szót „játszogatni” úgy ejtette ki, mintha valami titkolni való lett volna benne; és én valóban sohasem beszéltem otthon erről a meghívásról. Sem arról, hogyan osontam be ebben a szünidőben hetenkint kétszer is – ahányszor csak erőt vett rajtam a vágy, hogy megnézzem a kisvasutat a pékbolt ajtaján. De előbb mindig jobbra-balra végigkémleltem az utcát, nem lát-e meg valaki?

Ezalatt a mi nagyobb, kormos, felnött vonatunk megint alagútban robogott és a lámpa megint kialudt. Ott ülünk a sötétben és hallgattunk, mert a vonat dübörgése úgy megsüketített, mintha viasszal tömték volna be a fülünket. Még akkor is hallgattunk egy ideig, mikor kiértünk a szabadba, és meg kellett sürgetnem, hogy folytassa.

– Ravaszul kieszelt csábítás! – mondtam.

– Ó, ezt ne gondolja, hogy olyan egyszerű volt a terve, Olyan nyers – mondta útítársam. – Sokkal inkább a gyűlölet vezette szegényt, semmint a szeretet. De hát lehet valamit gyűlölni, amiben az ember nem hisz? Pedig ez az ember szabadgondolkodónak nevezte magát. Lehetetlen ellentmondás: szabadnak lenni és ugyanakkor ilyen súlyosan megszállottnak lenni. És megszállottsága nyilván napról napra növekedett egész nyáron át, de fegyelmezte magát: kivárta az alkalmas pillanatot. Talán az a Lény, amelyről az imént beszéltem, talán ő öntötte belé ezt az erőt, ezt az okosságot. Csak a szünidő legutolsó hetében tette szavá azt, ami az egész idő alatt oly mélyen foglalkoztatta.

– Éppen a földön térdeltem és két vasúti kocsit kapcsoltam, mikor hallottam, hogy megáll a hátam mögött. „Ha az iskola megkezdődik, nem játszhat többé vele, Dávid úrfi” – szólított meg. Ehhez a megállapításhoz, amihez nem volt hozzátennivaló, éppoly kevésbé, mint az utána következőhöz: „Kivéve, ha magának adnám örökbe.” Ez a megjegyzés, észrevétlenül, hihetetlen ravaszsággal hintette el bennem a vágy magját, a teljesedés lehetőségének gondolatát. Ettől a naptól fogva mindennap elmentem hozzá. Fel kellett használnom minden alkalmat, míg a gyűlölt határidő el nem jön. S azt hiszem, lassacskán Blackert is kezdtem megszokni: üvegszemét, repafejét, émelyítő alázatosságát, biztosan hallotta, hogy a pápa „Isten szolgái szolgájá”-nak nevezi magát. Én néha azt gondoltam, hogy ez a Blacker meg a Másik szolgáinak szolgálja volt. No de hagyjuk ezt.

– Másnap az ajtóban állva nézte, hogyan játszom, s egyszerre csak a vallásról kezdett beszélni. Elmondta – s ez olyan hamisan hangzott, hogy még én is észrevettem –, hogy mennyire csodálja a katolikusokat. Azt mondta, hogy szeretné ha úgy tudna hinni, mint ők, de hát hogyan hihetne egy pék? A „pék” szót úgy hangsúlyozta, mintha legalábbis biológust mondott volna; a parányi vasút meg ezalatt körbeszaladt a síneken „Én is éppen úgy meg tudom sütni azt a micsodát, amit ti esztek, mint akár milyen katolikus” – folytatta és eltűnt a boltban. Fogalmam sem volt róla, mit akar. De csakhamar újra megjelent, kezében kis darab ostyával: „Nesze – szólt –, edd meg ezt és aztán mondd meg magad.” Számba vettem és csakugyan teljesen úgy volt készítve mint az az ostya, amelyet a szentáldozásnál használtunk. Mindössze annyi volt a különbség, hogy talán nem sikerült neki a formát pontosan eltalálni. Bűnösnek éreztem magam és megijedtem anélkül, hogy tudtam volna, miért.

„Mondd hát – sürgetett –, mi a különbség?”

– „Különbség?” – visszhangoztam.

„Hát nem pontosan ugyanolyan ez, mint az, amit a templomban kaptok?” – erőlködött.

„Ez nincs átváltoztatva!” – mormogtam én.

„Mit gondolsz, ha mindkettőt mikroszkóp alá tenném meg tudnád különböztetni őket egymástól?” – folytatta. Mindössze tízesztendő voltam, de tudtam a helyes választ. „Nem – feleltem – a színek nem változnak el.” S egy pillanatra meghökkenem, mert ez a szó „elváltozni” valamiképpen vért és halált varázsolt elém.

Blacker hirtelen szenvedélyesen felkiáltott.

„Szeretnék egyszer egy olyat a szájamba venni! Csak éppen, hogy lássam...”

Talán különösen hangzik, de ekkor történt életemben először, hogy az átlényegülés gondolata valósággá vált lelkemben! Hiszen persze, megtanultam szóról szóra, ezzel a gondolattal nőttem fel. De a mise éppoly élettelen volt a számorma, mint a De Bello Gallico mondatai: a szentáldozás valami olyasféle megszokott gyakorlat, akár az iskolaudvaron végzett tornagyakorlataink. Most pedig egyszerre itt áll előttem valaki, aki mindezt halálosan komolyan veszi, s olyan komolyan, mint a pap, aki persze nem számít, hiszen neki ez a foglalkozása. Jobban megijedtem, mint valaha.

„Butaság az egész – mondta a pék –, de mégis szeretném egyszer a szájamba venni.”

„Hát, ha katolikus volna, akkor lehetne” – mondtam gyanútlanul. Egyetlen, ép szemével rám bámult, mint valami Küklopsz.

„Te szoktál ministrálni, nem? Te könnyűszerrel kaparinthatnál nekem egyet azokból a micsodákból. Tudod, mit csinálnánk? Elcserélnénk! Én neked adnám ezt a kis villanyvonatot, te meg hoznál nekem egy olyan ostyát. De átváltoztatott legyen! Igen, átváltoztatott!”

„A sekrestyéből szerezhetnék egyet” – mondtam. Azt hiszem, még mindig azt képzeltem, hogy érdeklődése tisztán a pék kíváncsisága: azt akarta látni, hogyan vannak készítve.

„Nem, nem – mondta –, meg akarom kóstolni, milyen íze van a ti isteneteknek.”

„Azt nem tehetem.”

„Még egy teljes villamos vasútért sem? Örökbe adnám neked. És otthon sem lenne miatta semmi baj. Szépen becsomagolnám, és egy cédulát tennék melléje apádnak. Kiváló bankvezérünk fiacskájának, egy hálás ügyfél. Apád el volna ragadtatva.”

Így felnőtt szemmel nézve, nagyon közönséges kísértés az ilyen, ugye? De próbálja magát visszaképzelni a gyerekkorába. Lábaiknál, a padlón a síneknek egész hálózata feküdt. Aztán egy apró állomás, hordárokcal és utasokkal, alagúttal, vasúti híddal és sorompóval. Két szemafor, természetesen ütközőkkel is és – ami a legfontosabb – váltókorongok. Szemem elhomályosodott a vágakozástól, mikor pillantásom a váltókorongra tévedt. Ez volt a kedvencem – oly csúf volt, olyan célszerű, olyan igazi. Elgyengülve mondtam.

„Nem tudom, hogy lehetne?...”

– Milyen gondosan tanulmányozta ez az ember a terepet. Bizonyos, hogy több ízben is belopódzott mise alatt templom-

munk hajójába. Olyan kisvárosban, amilyen a miénk volt – ezt elképzelheti – nem lett volna okos dolog nyilvánosan az oltár elé járulnia az áldozókkal, hisz itt mindenki tudott róla mindent. Így szólt:

„Mikor megáldoztattak, egy pillanatra a nyelved alá tolod majd. Először úgyis téged áldoztatnak, meg a másik fiút, és a múltkor láttam, hogy közvetlen utána kimentél a függöny mögé. Kint felejtetted az egyik kis üveget.”

„A boros ámpolnát” – mondtam.

„Az ecetet és olajat” – vigyorgott rám kedélyesen. Én – én meg a kisvasutat bámultam, amellyel nem játszhatom többé, ha a szünidő véget ér.

„De ugye mindjárt lenyelné?” – kérdeztem.

– Aznapra valahogy elment a kedvem a játéktól. Felkeltem és az ajtó felé indultam. De visszatartott a kabátom hajtókájánál fogva. „Ez kettőnk titka marad – mondta. – Holnap vasárnap. Délután átvessz ide. Az ostyát beteszed egy borítékba és magaddal hozod. Hétfőn korán reggel pedig megkapod a vonatot mindenestül, ahogy itt pompázik.”

„Holnap még nem” – könyörögtem neki.

„Más vasárnap nem érdekel – felelte. – Holnap van számodra az egyetlen alkalom.” Gyengéden megrázott. „De ennek mindörökké kettőnk között kell maradnia – mondta. – Ha valaki megtudná, elvonná tőled a vonatot, és azonkívül velem is meggyűlne a bajod. Szörnyű módon végeznék veled! Tudod, hogy vasárnaponként mindig a környéket járom. Előlem nem lehet elbújni. Egyszerre csak felbukkanok. Még otthon sem lennél biztonságban tőlem. Tudom a módját, hogyan jussak be a házakba, mikor mindenki alszik.” Behúzott maga után a boltba és kinyitott egy fiókot. Különös kulcs és egy élesre fent borotva hevert benne. „Ez olyan tolvajkulcs – mondta –, amely minden zárat kinyit. És ez – ezzel veszem vérét az embereknek.” Aztán megveregette arcomat vaskos, lisztes kezével és így szólt: „Fátyolt rá! Hiszen mi jó barátok vagyunk.”

– Az a vasárnapi mise úgy megmaradt az emlékezetemben, minden legapróbb részletével együtt, mintha csak egy héttel ezelőtt ment volna végbe. A lépcsőimától kezdve az átváltoztatás percéig minden félelmes és jelentőségteljes volt számomra. Életemben csak egyetlenegy szentmise volt még ilyen jelentőségteljes, de talán még az sem, mert hisz ez egyetlen volt, soha többé meg nem ismétlődő. Mikor a pap lehajolt hozzám, amint ott térdeltem ministráns pajtásommal az oltár előtt és nyelvemre tette a szentostyát, olyan döntőnek éreztem a pillanatot, mintha csak a végső szentséget vettem volna fel.

– Azt hiszem, akkor határoztam el magam arra a szörnyű cselekedetre – mert, tudja, a mi szemünkben ez szörnyű cselekedet –, amikor megláttam Blackert, aki a templom végéből figyelt. Legjobb fekete ünneplő ruháját vette fel és arcát – mintha sohasem szabadulhatna meg végképpen hivatásának bélyegétől – vastagon fedte a rászáradt rizspor. Biztosan azzal a gyilkos szerszámmal borotválkozott, és azután púderezte be így magát. Az egész szertartás alatt le nem vette rólam a szemét és azt hiszen, engem nem is annyira a bírvágy, mint inkább a félelem késztetett, hogy teljesítsem utasításait, félelem attól a sötét dologtól, amit ő leszámolásnak nevezett.

A másik ministráns fűgőn felegyenesedett, fogta az áldoztatótányérkát és Carey atya előtt lépegetve, az oltár rácsához sietett, amely mögött a többi áldozó térdelt. Nyelvem alá toltam a szentostyát – úgy éreztem, mintha egy hólyag támadt volna ott. Aztán felkeltem és elindultam a függöny felé, hogy behozzam a kis kancsókat. Szándékosan hagytam volt őket odakint a sekrestyében. Gyorsan körülnéztem valami alkalmas rejtekhely után és megpillantottam az „Universe”-nek egy példányát, amely ott hevert egy széken. Kivettem a szájamból a szentostyát – ekkora már apró, nyirkos pépcsomóvá lett és bedugtam az újság lapjai közé. Ugyanakkor eszembe villant: hátha Carey atya határozott célra készítette ki ide a lapot és meg fogja találni benne az ostyát, mielőtt még időm lenne rá, hogy elvigyem? S csak most, amikor megpróbáltam elképzelni a rám váró büntetést, csak most kezdett földerengeni tettem egész szörnyűsége. A gyilkosság köznap büntény, hisz annak megvan a megfelelő büntetése. De itt az ész megtorpant: az én bűnömre semmiféle megtorlás nem látszott megfelelőnek. Ki akartam venni a szentostyát az újságból, de már nyúlósan odatapadt a lapok közé. Készségesemben kitéptem egy darabkát az újságból, és az egészet összecsaparva a nadrágsebembe dugtam. Mikor kezemben a kancsókkal visszatértem a templomba, pillantásom találkozott Blackerével. Rám mosolygott, bátorítóan és boldogtalanul – igen, ebben biztos vagyok –, boldogtalanul. Ez a szerencsétlen talán az egész idő alatt a Megromolható után sóvárgott!

– Erről a napról nem sokkal többre emlékszem. Azt hiszem, túl erős megrázkódtatásban volt részem: kissé kábult lehettem. Aztán meg elkapott a vasárnapi családi sürgés-forgás is. Vidéki városokban a vasárnap a rokonság jegyében folyik le. Ilyenkor együtt van az egész család, ismeretlen nagybácsik és unokafivérek érkeznek, idegen kocsik hátsó üléseibe zsúfolva. Emlékszem, bennünket is valami ilyesféle tömeg rohant meg aznap és ideiglenesen háttérbe szorította lelkemben Blackert. Volt köztük valaki, akit Lucy néninek neveztek, s akinek hangos, mély és rekedt nevetése mesterséges vidámsággal töltötte meg a házat. Mintha valami hangpróbateremben kacagó lemezt forgattak volna. Ha akartam volna, se mehettem ki a házból egyedül. Mire meg hat óra lett, Lucy néni és az unokatestvérek elbúcsúztak és a nyugalom visszaköltözött a házba; akkora már túlságosan késő volt ahhoz, hogy Blackerhez menjek, és nyolc órákor már aludni kellett mennem.

– Azt hiszem, ekkorra már félig-meddig el is felejtkeztem róla, mit rejtegetek a zsebemben. De mikor kiraktam a tartalmát, a kis összegyűrűlt újságpapírt, hirtelen élem varázsolta a szentmisét, a fölém hajló papot és Blacker vigyorgását. A kis csomagot az ágyam mellett állé székre tettem és megpróbáltam aludni. De minden olyan kísérteties volt, olyan nyugtalanító: a libegő függönyök mozgó árnyéka a falon, a bútorok nyikorgása, a suhogás a

a suhogás a kéményben és – ott a széken jelenlévő Isten. A szentostya számomra eddig: egyszerűen csak a szentostya volt. Mondom, elméletben tudtam én, hogy mit kell hinnem, de most, amikor odakint az utcán felhangzott a titokzatos füttyszó, most hirtelen tudtam, hogy Az, ami ott a széken, az ágyam mellett várakozik, valami kimondhatatlanul értékes. Valami, amiért az ember egész lelki nyugalmával fizet. Valami, amit annyira gyűlölnek, hogy az ember úgy tudja szeretni, ahogyan egy kitaszítottat, ahogyan egy meggyötört gyereket szeretnek. Ezek persze egy felnőtt ember szavai, ott az ágyban pedig egy tízesztendő rémült gyerek feküdt, és hallgatta az ablak alatt felhangzó füttyszót, Blacker fütttyét, de azt hiszem, azért csaknem pontosan azt érezte, amit elmondtam. Erre gondoltam, amikor az imént arról beszéltem, hogy az a bizonyos Lény – bármi is legyen – a siker pillanatában mindig és mindenben csalódik. Nyilván ugyanolyan biztos volt felőlem most is, amilyen biztos volt maga Blacker. És ugyanolyan biztos volt Blacker felől is.

Pedig nem tudom, hogy ha ennek a szerencsétlennek további sorsát ismerném, nem arra jönnék-e rá ott is, hogy az ellenség fegyvere megint csak a saját szívébe fúródott.

– Végre is nem bírtam ki tovább ezt a füttyülést és felkeltem az ágyból. Kissé félrevontam a függönyt: pontosan az ablak alatt ott állt Blacker, arcát megvilágította a hold fénye. Ha kinyújtom a kezemet és ő felnyújtja a magáét, ujjaink szinte érintették volna egymást. Főlnézett rám, egyetlen ép szemében mohóság világított, ma világos előttem, hogy a siker közelsége valósággal örültté fokozhatta rögeszméjét. Nyugtalanúsága kergette ablakom alá. Suttogva kérdezte: „Dávid, hol van Az?...”

– Visszakaptam a fejemet. „Add ide – mondta gyorsan. – Reggel megkapod a vonatot.”

– Megráztam a fejemet. – „Itt van velem az érvágó is folytatta –, meg a kulcs is. Okosabban teszed, ha mindjárt ledobod.”

„Menjen innen!” – suttogtam, de a félelem csaknem elvette szavamat.

„Akkor előbb véredet veszem, s aztán úgylis megkaparintom.”

„Ó nem, nem kapja meg” – mondtam. Odamentem a székhez és felemeltem Őt. Csak egyetlen hely volt, ahol biztonságban tudhattam. Nem tudtam a szentostyát leválasztani a papírról, s így azzal együtt nyeltem le. Az újságpapír megakadt a torkomon, mintha szilvahéj lett volna, de leöblítettem a vizeskancsóból.

Aztán visszamentem az ablakhoz és lenéztem Blackerre. Ekkor hízelegni kezdett: „Mit csináltál vele, Dávid? Ostobaság az egész! Hiszen csak egy darab kenyér!” – Olyan sóváran, olyan könyörögve bámult föl rám, hogy gyerekfejjel is csodálkoztam: hát ha igazán csak egy darab kenyérnek hiszi, akkor hogyan kívánhatja ennyire.

„Lenyeltem!” – mondtam neki.

„Lenyelted?”

„Le – mondtam –, menjen innen.” És akkor olyasmi történt, ami az én szememben ma megrázóbb, mint akár az ő megrontó szándéka, akár saját meggondolatlan cselekedetem: elkezdett sírni. A könnyek ferdén csurogtak végig félorcáján, egyetlen ép szeméből, vállai rázkódtak. Csak egy pillanatig láthattam az arcát, aztán elindult, fejét lehajtva; kopasz répafeje lóbálódzott a sötétben. Ha ma visszagondolok erre a jelenetre, szinte azt hiszem, hogy magát azt a Valamit láttam akkor, kikerülhetetlen vereségét siratva. Engem akart fegyverül használni, és – íme – eltörtem a kezében. Blacker egyetlen szeméből az ő könnyei hullottak.

*

A hideg utazásnak egyik fele véget ért. Most hosszú várakozás állt előttünk, aztán a döcögő helyi vonat.

– Érdekes történet volt – mondtam. – Azt hiszem, én odaadtam volna neki, ha már annyira megkívánta. Kíváncsi vagyok, mit csinált volna vele?

– Azt hiszem, mindenekelőtt nagyítóüveg alá rakta volna – mondta útitársam –, minden egyebek előtt mindabból, amiket – gondolom – tervezett vele.

– És a célzás? Nem látom tisztán, mit akar ezzel mondani.

– Hát – mondtam töprengve –, ha jól meggondolja az ember, ez az eset számomra egy csodálatos kezdet volt. – Soha meg nem értettem volna, mire célzott ezzel – ha – mikor felállt, hogy táskáját levegye a hálóból – köpenye véletlenül ki nem nyílik, és ki nem villan alóla papi gallérja.

– Azt hiszem – mondtam –, ön úgy érzi, sokat köszönhet ennek a Blackernek.

– Igen – felelt. – Tudja, én nagyon boldog ember vagyok.

Hírek, hirdetések, programok

Május Szűz Mária hónapja

A litániák nem maradnak el!

Minden nap részt vehetünk rajta 18.10-től, a szentségimádás után a szentmise előtt, a Magyar Szentek Plébánia ifjúsági közössége facebook-oldalán.

A plébánia nem zárt be!

- Minden nap 5 órától személyesen is felkereshetitek papjainkat a plébánián!
- Online szentmisét is lehet íratni a plébánia telefonszámán keresztül.
- Mivel a perselyezés kimarad, a költségekre utaljatok a bank-számlaszámon keresztül:
11711034-20060240/közlemény:
támogatás számlaszámra

A Karitás más egyházi segélyszervezetekkel összefogva segíti a koronavírus leküzdését. **Közös adományvonaluk** most is hívható:

1357

KÖZELEDIK AZ ADÓBEVALLÁS IDEJE

Az állampolgárok idén is rendelkezhetnek személyi jövedelemadójuk kétszer 1%-ról. Kérjük, hogy azok, akiknek a családi adókedvezmény miatt nincs fizetendő adójuk, ne feledkezzenek meg az **egyház** számára az 1 %-os nyilatkozatot megtenni akár papír alapon, akár elektronikus formában. **(technikai száma: 0011)** Ez azért fontos, mert az egyháznak juttatandó támogatások szétosztásakor a nyilatkozatot tevők **létszámát** és nem befizetett adójukat veszik figyelembe. A második 1%-kal kérjük, támogassa **egyházközségünket a Szent Tádé Alapítványon** keresztül. **Adószáma: 18055971-1-43**. Ha pedig a karitászcélokat szeretné támogatni, akkor a **Karitás Támogató Alapítvány** javára szíveskedjék rendelkezni. **Adószáma: 19666275-1-43**

Akinek az adóbevallását a NAV készíti, az ellenőrzéskor figyeljen arra, hogy a rendelkezést **külön** megtegye akár az elektronikus felületen vagy papír alapon. A NAV ugyanis ezzel nem foglalkozik. Aki papír alapon, borítékban küldi be, nagyon ügyeljen a formai követelményekre, mert az adóhatóság emiatt sok nyilatkozatot elutasít. (Ezek: a borítékon szerepeljen az adóazonosítójel, név és lakcím, valamint a lezárt postai boríték ragasztott felére átnyúlóan saját kezű aláírás is meglegyen.)

MINDEN RENDELKEZŐ NYILATKOZAT SZÁMÍT!

Köszönjük szépen.

Mi Újság? – a Magyar Szentek Templomának havi tájékoztató lapja. Kiadja a Magyar Szentek Plébánia. Megjelenik minden hónap első vasárnapján. Ingyenes kiadvány. Ha a lappal kapcsolatban bármilyen észrevétele van, megteheti a 209-22-24-es telefonszámon vagy az 1507 Budapest, Pf.: 70. levélcímen. E-mail: magyarszentekbp@freemail.hu. Honlapunk: <http://www.magyarszentektemploma.hu/>